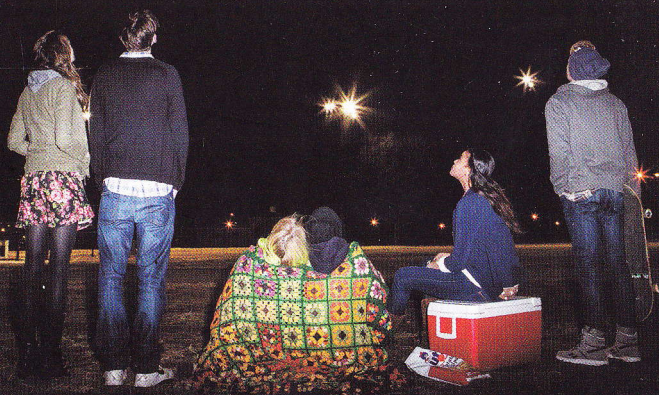

TOMMY WALLACH

ȘI AM PRIVIT
CU TOTII
SPRE CER..

Bestseller *New York Times*

„O poveste incitantă, care va scoate la iveală
filosofii din tinerii cititori.” – *Kirkus Reviews*

EPICWAVE

TOMMY WALLACH

ȘI AM PRIT OU TOTU SPRE CER..

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

*And the meteorite's just what causes the light
And the meteor's how it's perceived
And the meteoroid's a bone thrown from the void
That lies quiet in offering to thee*

*You came and lay a cold compress upon the mess I'm in
Threw the window wide and cried, Amen! Amen! Amen!'¹*

— Joanna Newsom, *Emily*

¹ *Și meteoritul e cel care provoacă lumina / Și meteorul e cum e perceput / Și meteoroidul e un os aruncat din vid / Care zace tăcut în jertfa adusă ție. / Ai venit și-ai pus o compresă rece peste haosul în care mă aflu / Ai deschis fereastra larg și-ai strigat: Amin! Amin! Amin!*

10

Peter

— NU E SFÂRȘITUL LUMII, SPUSE STACY.

Peter reveni la realitate, după ce, cu privirea ațintită spre cer, reluase în minte scurta conversație pe care o purtase cu domnul McArthur. Tot nu știa ce să înțeleagă din ea.

— Poftim?

— Am spus că nu e sfârșitul lumii. Așadar, o persoană nu te place. Și ce dacă?

— Chiar crezi că nu mă place?

Stacy pufni. Vorbeau deja despre asta de un sfert de oră, lucru care, din experiența lui Peter, era cu aproximativ paisprezece minute mai mult decât îi plăcea iubitei lui să vorbească despre orice subiect serios.

— Nu știu. Poate că e gelos pe tine sau ceva de genul.

— De ce ar fi gelos pe mine?

— Pentru că, e ca și cum...

Își dădu părul într-o parte, după care îl trase la loc. Peter nu înțelesese niciodată de ce făcea asta; poate că o văzuse într-o reclamă la șampon sau ceva asemănător. Totuși, avea un păr frumos — aspirant la categoria „cel mai bun de la școală”,

când sosea perioada anualelor —, lung și șaten, cu aceeași textură netedă și strălucitoare ca a unui echipament de baschet.

— Știi, ai chestia aia. Ca și cum, ai toată viața înainte. Iar el e captiv în școala asta de rahat, predând din nou și din nou aceeași istorie de rahat. Dacă aș fi nevoită să fac an de an ce face el, probabil c-aș sfârși prin a mă spânzura într-o debara sau ceva de genul ăsta.

— Probabil.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că un profesor putea fi gelos pe un elev. Când era mic, Peter se gândise că, odată ce ajungeai la o anumită vârstă, cineva pur și simplu îți oferea toate cunoștințele de care aveai nevoie pentru a deveni adult. Dar se dovedise că lucrurile nu stăteau deloc așa. Tatăl lui Peter recunoscuse de curând că, inclusiv la cincizeci și doi de ani, se trezea uneori fiind convins că avea doar douăzeci și patru de ani, cu întreaga viață întinsă înaintea lui ca o masă îmbelșugată de Ziua Recunoștinței. Era doar unul dintre misterele îmbătrânirii, laolaltă cu apariția calviției, a crizelor de vârstă mijlocie și a disfuncției erectile. Firește, singura alternativă de a evita toate acele lucruri — pierderea treptată a frumuseții, a dinților, a părului și, într-un târziu, a minții — era să dai ortul popii, ceea ce *nimeni* nu-și dorea.

Domnul McArthur era chel. Poate că suferea și de disfuncție erectilă. Și, zău așa, ce drept avea Peter să fie supărat pe un profesor de istorie bătrân, când viața lui era atât de extraordinar și de ucigător de bună? În cei trei ani și jumătate de când era la Hamilton, fusese titular non-stop în echipa de baschet. Participase de două ori la campionatele internaționale și o dată la cele naționale. Își pierduse virginitatea cu Stacy, primise un jeep ca lumea la cea de-a șaisprezecea aniversare și se îmbătase crișă la vreo sută de petreceri dementiale. Iar acum

avea optsprezece ani. În toamnă urma să pornească spre înso-rita California (în mod normal, scrisorile de acceptare soseau abia în martie, însă departamentul sportiv de la Stanford spusese că el era ca și intrat). Și, pe bune acum, cât de bestial avea să fie la facultate? Să intre într-o frăție, să joace baschet prin toată țara și să chefuiască în fiecare weekend alături de toți coechipierii lui și de băieții din frăție. Stacy urma să se înscrie la universitatea de stat din San Francisco, așa că aveau să se vadă tot timpul. Apoi, cu puțin noroc, urma să devină jucător profesionist sau antrenor și amândoi aveau să se căsătorească și să crească niște copii și să petreacă vacanțele de Crăciun în Baja sau în TJ și să cumpere o casă de vacanță bestială cu jacuzzi în Lake Chelan. Cam asta trebuia să facă viața, nu-i așa? Să devină tot mai bună?

Însă Peter știa că lucrurile nu stăteau așa pentru toată lumea; urmărea știrile (sau, cel puțin, le vedea cu coada ochiului când părinții lui porneau televizorul). Oamenii mureau de foame. Își pierdeau locurile de muncă și apoi casele. Se pri- copseau cu boli absurde și aveau parte de divorțuri urâte, iar copiii lor sufereau accidente de motocicletă și sfârșeau în scaune cu rotile. Poate că viața domnului McArthur se înrăutățise tot mai tare de când terminase liceul sau poate că el chiar *era* gelos.

Și, dacă nu era așa, atunci ce dracu' încercase să spună la oră?

— Iubitule, încetează să-ți mai faci griji pentru asta, îi spuse Stacy sărutându-l pe obraz. Dacă ar fi să mă supăr ori de câte ori cineva nu mă place, aș fi, aș fi cam...

Cugetă preț de o secundă, apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Probabil că m-aș enerva rău.

— Mda. Ai dreptate.

— Firește că am. Și, de asemenea, *mor de foame*. Hai să mergem!

La cantină era ziua în care se servea *chicken fingers*¹, în mod normal o zi de bucurie (întrucât rețeta de la Hamilton era al naibii de bună). Peter își încărcase tava cu două cutii de carton pline cu *chicken fingers*, o sticlă de Gatorade cu aromă de ci-trice, o budincă de ciocolată, un măr, un baton de cereale și o cutie plină cu frunze pleoștite de salată și morcovi rași. Tra-versă cantina, zărind părul proaspăt vopsit al surorii lui mai mici (chiuveta din baia pe care ei doi o împărțeau încă arăta de parcă un spiriduș vomase și își dăduse duhul în ea), care lua prânzul la masa ciudaților, împreună cu iubitul ei ciudat. Peter și-o amintea când era mică și stătea lângă el pe canapeaua din camera de zi, jucându-se cu piesele Lego, înainte să se fi trans-format în această creatură feminină de neînțeles.

— Omule, ești bine?

Peter ridică privirea și observă palma pe care i-o flutura în față prietenul lui cel mai bun, Cartier Stoffer.

— Am mâncat deja vreo trei bucăți din puiul tău.

— Da, scuze. Am o zi cam ciudată. Un profesor mi-a zis o chestie.

— Ai intrat în bucluc?

— Nu așa cum crezi. E dificil de explicat.

— Uite care e regula mea cu profesorii, ești atent? Cel mai bine e să nu-i bagi niciodată în seamă.

— Genial!

— Până acum mi-a fost de folos, continuă el, după care vârî în gură o bucată întreagă de pui.

Peter râse pe cât de convingător putu. De obicei, Cartier se descurca de minune când trebuia să-l înveselească, dar nu și azi. Întrebarea domnului McArthur crease un hău întunecat

¹ Fășii de pui crocante.

care absorbea toate lucrurile bune din jur. Sau, mai bine zis, făcea ca toate lucrurile din jur să fie nașpa. De pildă, era nașpa că liceul era pe sfârșite. Și era cu adevărat nașpa că prietenul lui cel mai bun se înscrișese la Washington State University pentru a studia cum se face berea, în loc să încerce să meargă la o facultate pe undeva prin California. El și Cartier se împrieteniseră încă din prima zi de liceu și erau atât de nedespărțit, încât antrenorul Duggie îi poreclise Cafea și Lapte (Cartier, deși era de culoare, insista că el trebuia să fie laptele, datorită delicateții lui). Împărțiseră prima sticlă de bere, primul joint, temele pentru acasă, ba chiar și pe Amy Preston, pentru câteva săptămâni în clasa a zecea, care reușise să-i convingă că era perfect normal ca o fată să aibă doi iubiți în același timp. Desigur, urmau să vină sărbătorile — Ziua Recunoștinței, Crăciunul și weekendul prelungit din vară —, dar lucrurile nu aveau să fie la fel. Deja ieșeau din ce în ce mai puțin împreună. Cea mai dureroasă parte nu era că ei nu aveau să mai fie prieteni, ci că nici măcar n-avea să le pese că nu mai erau prieteni.

Și dacă el și Cartier nu reușeau să mențină această relație de prietenie, atunci exista și riscul ca el și Stacy să se despartă, nu-i așa? Peter avea să fie plecat weekend de weekend să joace, iar ea urma să rămână singură. Oare avea să îi fie fidelă? Oare el avea să îi fie fidel? Oare exista vreo parte a ultimilor patru ani care să conteze câtuși de puțin în următorii patru ani?

Aceste gânduri ale hăului întunecat nu voiau să-i dea pace pe perioada pauzei de masă, dar mai avea chimie și matematică, urmate de două ore obositoare de educație fizică, în care trebuia să alerge plictisit și să dea pase din instinct. Așa că abia atunci când ajunsese sub jetul aburind al dușului din vestiar avu din nou timp să gândească. Iar întrebarea domnului McArthur — „Ar fi asta asta o victorie à la Pirus?” — îi răsuna în minte

precum unul dintre acele cântece pop de rahat din care știai doar refrenul.

Se hotărî să se oprească la catedra de istorie din Bliss Hall. Dacă domnul McArthur plecase deja acasă, atunci avea să dea uitării totul. Iar dacă nu plecase, ei bine, cel puțin Peter avea șansa să-și scoată din minte acel cântec tâmpit.

Era ultima săptămână din ianuarie, iar în Seattle acest lucru însemna zile trădător de scurte. Intrați în sala de sport când afară încă era lumină, iar atunci când ieșeai, soarele se furișă în spatele orizontului atât de repede, încât aveai senzația că încerca s-o șteargă undeva. Peter ieși din vestiar la scurt timp după ora șase, și tot ceea ce mai rămăsese din zi era acea tușă roșie, fugitivă, de la orizont. Trase fermoarul jachetei North Face și își vârî mâinile în buzunarele din lână. Mama lui îi cumpărase de Crăciun o pereche de mănuși din piele, însă el se hotărâse să nu le mai poarte după ce Stacy îi spusese că îl făceau să semene cu acei tipi care se oferă să le arate copiilor acadelele pe care le țin în camionetă. Singurii elevi rămași în campus erau cei care populau extremele spectrului muncă-jocă: tocilarii, care învățau până târziu la bibliotecă, și skaterii/ratații, care nu aveau un loc mai bun în care să meargă. Puteai să auzi îndepărtatul *clic-clac-vâj* al skateboardurilor lor chiar și din Bliss Hall.

Peter bătui la ușa domnului McArthur, sperând într-un fel ca nimeni să nu-i răspundă.

— Intră!

Biroul era atât de înghesuit, încât ușa se blocă într-un taburet din colț și Peter fu nevoit să se strecoare prin spațiul strâmt. Domnul McArthur era singur — cei doi colegi de bi-